

## METAFIZIKAI SPIRITUALITÁS – METAPOLITICITÁS – POLITICITÁS – APOLITICITÁS

**A**z integrálisan egyetemes spirituális és metafizikai tradicionalitás princípiumaira alapozódó létszemlélet benső mivoltában a ‘metametapoliticitas’ szintjén áll, – alábbvetülve a ‘metapoliticitas’ mellett foglal állást, majd – ismét alábbszállva nyithat vagy a ‘politicitas’, vagy az ‘apoliticitas’ előtérbe helyezése mellett.

Ezek nem pusztá szavak. A ‘metapoliticitas’ nem csupán azt jelenti, ami a ‘politicitas’-on és az ‘apoliticitas’-on túl van, ami ezeknél magasabb rendű. Ilyen jelentése is van, de ennél sokkal fontosabb az, hogy a ‘metapoliticitas’ maradéktalan elfogadása a ‘politicitas’ és a ‘politicitas’-tól való – bármilyen mérvű – elfordulás vagy visszahúzódás dilemmája (már) meghaladottá vált. Magasabb spirituális dimenziók körében vált vagy válik egyre inkább otthonossá. Érdekelheti a politika, foglalkozhat a politikával elméletben is, de akár gyakorlatilag is, mégsem a politikai szféra lesz az, amelyen belül szellemi kvalitásai elsőrendűen manifesztálódni fognak. A benső súlypont egyre inkább áthelyeződik a Világról a Világfelettség színvonalára.

A ‘metametapoliticitas’ pedig a bármikori – és bármilyen természetű – nyitás lehetőségével – noha teljes mértékben birtokolja ezt – sem kíván élni.

Az adekvát ‘politicitas’ és ‘apoliticitas’ mindig a ‘metapoliticitas’-ban, a ‘metapoliticitas’ pedig a ‘metametapoliticitas’-ban gyökerezik és – irányulása szerint – abba és ahhoz szándékozik visszajutni.

A ‘metapoliticitas’ a ‘politicitas’ szintjére alávétülve – a tradicionális spiritualitás elveinek megfelelően ultrajobboldali konzervativitásként nyilatkozik és határozódik meg.

Nyilvánvalóan voltak olyan Szent Bölcsék, akik még a ‘metapoliticitas’ szintjére sem szálltak le, de a ‘politicitas’-ban sincs semmi aláértékelhetőség, ha magasabb elvek által határozódik meg, és ha nem mond le a transzcendentális reintegráció irányának a felvételéről.

Az aspiituális vagy antispiituális – és így absztradicionális, antitradicionális – politikus: nem tekinthető igazi politikusnak. Számára a politika – akár átlátja ezt, akár nem – voltaképpen *verem*, akár az igazi jobboldalosság mellett kitarva is, és a veremközelségnek a vonzó és taszító erői fogják, egyáltalán nem lebecsülhető mértékben, sőt, szinte meghatározó intenzitással, befolyásolni a követett és végbevitt politikai gyakorlatát.

A valóban szellemi ember, ha politikával akar mind elvi-elméleti, mind ténylegesen gyakorlati vonalon – foglalkozni, ezt semmiképpen sem teheti meg úgy, ahogy a modern idők, a jelenkor politológusai és politikusai körében általánosan szokásos.

A valóban szellemi és e tekintetben magvalósítani akaró ember a politika elvi és gyakorlati egészét egy mélyen-magasan benső megvalósítás külső rítusaként szemléli és éli meg, operátori minőségében. A másként felfogott; megélt és gyakorolt politikának soha nem volt, nincs és nem is lehet semmiféle igazi érvénye. Ez pedig csak akkor lehetséges, ha a metapolitikai aktitúdó nem csupán jelen van a tudati háttérben, hanem ereje és intenzitása szerint meghatározóan felette áll a politikai aktitúdónak.

Az igazi politikus – főként az igazi politikai vezér – bensőleg és szellemileg mindig és erősebben a ‘metapoliticitas’ hordozója és közvetetten képviselője, mint a ‘politicitas’-é, noha – és ez nyilvánvaló – ezen utóbbiban is igen erősnek kell lennie.

Bármilyen óriási jelentőségűeknek tűnnek a nagy erejű világpolitikai mozgások, ezek alábecsülése nélkül is ki kell mondanunk, hogy a jelentőségük sokadlagos a mélyebb-magasabb spirituális folyamatok benső jelentőségéhez képest. A világpolitikai mozgások (és általában a politikai mozgások) mind ‘kifejeződések’ és ‘vetületek’, mélyebb-magasabb valóságszintekből eredően

A történelmi és politikai valóságok – mint folyamatok és mint állapotok – tudatfolyamatokhoz-tudatállapotokhoz kötöttek (ahogyan a világon minden ezekhez kötött). Lazább értelmezésben az univerzális földi-emberi világ makrokollektív tudatiságához kötődik a történelem és az ezt formálni tűnő politika. Élesebb, szigorúbb és sokkal inkább a ‘realiveritas’ jegyében álló megfogalmazás szerint minden, ami volt, van és lesz, minden, ami lehetett volna, ami most lehetne és az, ami a jövőben lenne lehetővé – kizárólag tudati valóság vagy lehetőség, mégpedig az Én-Önmagam tudati valósága és lehetősége, vagyis az Én tudati valóságom és tudati lehetőségem. Ebbe – magától értetődően – beletartozik a történelem és a politika is.

Nem lenne elégséges annak az elengedhetetlen követelménynek való megfelelés sem, amely szerint a politikusnak – főként a politikai vezérnek – magas fokúan koordinált, differenciált és integrált személyiségnek kell lennie. Ennek kell lennie, ilyennek kell lennie, de ugyanekkor ennél sokkal többnek. Önmagát és önnön tudatállapotait felfelé transzmutáló, személyfelettségbe törő személyiséggé kell válnia.

A benső transzmutáció – ön- és világváltoztatás –, amelyet kísérnie kell – egy rítus értelmében – az úgynevezett külső világ átalakításának.

Minden területen, síkon, minden irányban és vonatkozásban meg kell tenni azt, ami megtehető, sőt, a megnem-tehető is be kell emelni a mégis lehetőségessé váló lehetetlenségek körébe.

Semmi sem kihagyható, az úgynevezett külső világ sem, de a lényegközelség – és ez az önmagamhoz való közelséggel azonos – mindig előzni fogja és felül fogja múlni még az úgynevezett bensőt is, nemhogy az úgynevezett külsőt.

Az előbb benső, majd egyre inkább adcentrális és cirkumcentrális transzmutáció kvázi-alkímiai transzmutációként fogható és fogandó fel; amelyben mint teljességben a 'láthatatlan' transzmutacionális operációkat 'látható' rituális operációk/operacionális rítusok kísérték, részben a megjelenítés, részben az alátámasztás érdekében.

A politikának csak mint politikai kvázi-alkímiának van értelme, igazi érvénye, jogosultsága és értéke, és csak akkor, ha valóban a legmegfelelőbb irány szerint orientálódik és törekszik. Nem közömbös, sőt, fontos, ám mégsem esszenciális jelentőségű az, hogy az úgynevezett külső világ általános politikai arculatán milyen mértékben tudott vagy tud változtatni. A rítus mindig valóban rítus, – nem pedig ürügy, és sohasem válhat ürügyszerűséggé.

A politikának – főként a jelenkorban – nem a békés tevékenykedés, hanem a harci cselekmények sorozatának az értelmében kell kvázi-alkímiai rítusnak lennie. Ebben a vonatkozásban minden komoly és mindennek súlya van. Nem lehet igazi politikai vezér az, aki – ha ez valóban szükséges – ne áldozná fel mindenét, akár az életét is a számára kiemelt ügy érdekében. Ez azonban azt is magában foglalja, hogy benne és számára a politikai vonatkozásban inkább élni elvét háttérbe szorítja, meghaladja és felülmúlja a minden vonatkozásban több mint élet elve.

A legnemesebb elvek és célok érdekében történő életfeláldozás minden tekintetben értékelendő és tiszteletreméltónak minősítendő, sőt, ezt még a kevésbé nemes célok egy részére is ki kell terjeszteni. A metafizikai perspektívákban tekintve is igazi áldozat azonban sohasem lehet pusztán valaminek az áldozat során történő elvesztése, hanem ennek egy – az áldozat révén megvalósíthatóvá tett – ontologikus magasabbra lépésnek, tehát egy többlet birtokbavételének is kell lennie. Az élet feláldozása soha nem merülhet ki – akár a legnemesebb célok érdekében sem – a halálban való elmerülésben, abban, hogy az élettel együtt lényemet átadnám a halál során a halálnak. Ellenkezőleg: a halál során – voltaképpen legyőzve a halált – életemet az életfelettségbe – azaz önmagam cirkumcentrális körébe kell emelnem.

Azt, hogy a II. világháborút követően az életüket feláldozó jobboldaliak mit éltek meg életük egészében, terminális időszakukban, közvetlenül a haláluk előtt és magában a halál pillanatában – nem lehet tudni, de nincs okunk kételkedni abban, hogy közülük némelyek halálukban meg tudták haladni korábbi önmagukat. (Ezt természetesen

az életüket feláldozó kommunisták esetében sem lehet abszolúte kizárni, de – minthogy egyik szemléletbeli meghatározó elvük a lelket és szellemet tagadó materializmus és materialista atheizmus volt – ennek sokkal kisebb a valószínűsége.)

Annak, aki az adekvát politicitást úgynevezett külső életfeladatának választja, ezt a választást a lénye mélyéből következően kell megtennie, de úgy, hogy a metapolitikai – a politikántúliség és a politikafelettség értelmében nem-politikai – szemléletnek, elveknek és szempontoknak feltétlen elsőbbséget kell biztosítania a saját életében, világnézetén belül, és ahhoz képest is, politikai gyakorlatában is a politikai szférára korlátozódó indokoltságokkal szemben.

Csak annak van joga politizálni – a gyakorlati politikával való foglalkozás értelmében –, aki a metapoliticitásból következően teszi azt. Senki másnak.

Az adekvát politika a reálpolitika és az ideálpolitika tökéletes szintézise, s ez voltaképpen az ideálpolitikának a reálpolitikába való manifesztációját jelenti. Az ideálpolitika köti össze a reálpolitikát a metapoliticitással.

A reálpolitika és az ideálpolitika – nagyjából tökéletesnek mondható – szintézisének a legnagyobb egyedülállóan legnagyobb – mestere Clemens Wenzel Lothar Fürst von Metternich-Winneburg volt.

A történelmi ókorban és a középkorban nem voltak a szó mai értelmében vett politikusok: uralkodók voltak, vezérek voltak, államférfiak voltak, de szorosan mai értelemben vett politikusok még nem léteztek.

Az újkor és a legújabb kor államférfiúinak már egyszersmind – politikusoknak kellett lenniük, bizonyos tekintetben (még akkor is, ha nem a politikai külügy volt a területük) diplomatáknak is. Metternich valóban a legnagyobb diplomata, a legnagyobb politikus, a legnagyobb államférfi volt. Olyasvalaki, akinek egyetlen tévedése sem volt, aki egyetlen hibát sem követett el hosszú pályafutása során, – akinek az élete és működése valóban áldásos volt a Birodalom, Magyarország és egész Európa vonatkozásában.

A jelenkor – ultradextrokonzervatív – politikusának Julius Evolát kell útmutatójául választania, Metternichet pedig az államférfiúi példaképeként. Útmutatóként is, de példaképként is – nyilvánvalóan – még mások is tekintetbe jöhetnek.

A 'Suprarealificatio Metaphysica' – vagyis a Metafizikai Megvalósításfeletti-Megvalósítás –, valamint az ezt előkészítő fokozatok és fokozatsorozatok együttese végtelenül fontosabb minden 'actitudo politica'-nál, bármennyire is fontosak azok.

A legvégső és abszolút cél – az 'Absolutio Metaphysica' – pedig minden más – nagyjelentőségű – célt végtelenül felülmúl.

A metafizikai tradicionalitás legeslegtágabb körén belül semmi sem jelentéktelen, – vagy – másképpen fogalmazva – e körön belül még a legkevésbé jelentős is igen nagyjelentőségű.

Fokozatok azonban mégis lehetnek és vannak. A fontosnál van még sokkal fontosabb, – és – mindenén túl – van végtelenül lényegi, abszolút fontosság is.

Az adekvát politika igen fontos terület; de vannak ennél fontosabb, közvetlenül a metapoliticitás köréhez tartozó, mintegy e körön belül mindig megmaradó területek is.

Szellemi ember kényelmi igények által indítatva soha nem mondhat le a politikai aktivitásáról, sem azért, mert elfáradt, vagy megöregedett, sem azért, mert e téren mindenben és mindenkiiben csalódott, sem azért, mert mellőzöttségében megsértődött. Ezek a tényezők nem lehetnek annyira erősek, hogy azt, amire sok tekintetben az életét volt hajlandó adni, elhagyja vagy feladja ezek miatt.

A politikai aktivitásról akkor és csak akkor lehet vagy szabad lemondani, ha ez valóban valamiféle, lényege szerint egyértelmű szellemi többletért és igazi magasabbrendűségért történik. Ilyen esetben a lemondás nem összeomlás, nem megfutamodás, nem fáradt leheveredés, hanem magasabb bércokra való felfelé törés, – az ilyesmi nem csupán jogosult; hanem úgyszólván kötelesség. (A mások és önmagunk e tekintetbeni megtevesztésének a lehetősége is fennforoghat, de kellő szellemi éberséggel és benső tartással ezen lehetőségeknek az aktualizációja elhárítható.)

Vannak esetek, amikor a metapolitikai indítatású politicitás vállalásánál – igazi megalapozottsággal – adekvátabb az ugyancsak metapolitikai indítatású apoliticitás előtérbe helyezésének a vállalása. Úgy tűnik, hogy ez a 21. században egyre inkább így lesz. Az apoliticitás tudatos vállalása nem jelent érdeklődésnélküliséget vagy éppen teljes közömbösséget a politicitás és a politikum iránt, hanem inkább egy orientacionális hangsúly-transzpozíciót. A szellemi ember apoliticitásában is megmarad ultradextrokonzervatív állásfoglalásánál. A megfelelő apoliticitás nem a gyávák világnézete, de nem is a felelőtleneké.

Szerintünk – ha igen beszűkülten is, de – vannak még lehetőségek a politika vonalán is, és valószínű, hogy a 21. században is lesznek. Ez elsősorban a történelmi-politikai felvilágosító tevékenységre fog korlátozódni, a politika "csinálására" vagy egyáltalán nem, vagy szinte alig fog kiterjedni.

Lehetnek rövid világpolitikai vákuumhelyzetek, – egy világháborút követően, egy világ gazdasági krízis maximum-időszakában, egy kontinentális méretű felkelés alatt, amikor – nem sok eséllyel ugyan, de mégis – szinte bármi lehetséges. Az ilyen esetőségekre okvetlenül fel kell készülnünk.

Julius Evola késői megfogalmazásaiban a politikai lehetőségek szinte teljes megszűnéséről beszélt, arról, hogy az 'apolitheia' választásának az indokoltsága kifejezetté vált.

Szerintünk a politikai lehetőségek a 24. században fognak – a gyakorlatba való átvihetőségek vonatkozásában – megszűnni, – addig csak "rohamos fokozatossággal" csökkenni-szűkülni fognak.

A nagy volumenű lehetőségek valószínűleg a II.' világháború tragikus befejeződését követően megszűntek. Ez akkor még nem volt nyilvánvaló; minthogy a III. világháborút általában mindenki közeli és a világhelyzeteket rendbetevő lehetőségnek tekintette. Ma körülbelül nyilvánvaló, hogy az ilyen volumenű relatív helyreállítódásra nincs sok kilátás.

Azt, hogy ez így van, kifejezi az is, hogy a helyi; de alapokig elmenő rendszerváltozásra 1956. október 23. és november 4. között minden esély megvolt Magyarországon, viszont 1989–1990–1991-ben már nem voltak meg ezek a lehetőségek, és csak az igen viszonylagos rendszerváltozás ment végbe, mintegy tíz év alatt.

Azért tehát – mint már megjegyeztük – senki sem hagyhat fel egy megfelelő politikai vonal képviselésével; mert elment a kedve a politikától, netán megutálta a politikát.

Az apoliticitásba való átváltás esetenként valóban nem jogosulatlan, a tiszta metapoliticitásba való – felfelé történő – átváltás, ha ennek a feltételei világos kirajzolódottsággal szellemiek, helyeselhető is.

Feladhatatlan a metafizikai tradicionalitás és ennek a politikai, társadalmi síkon megnyilvánuló vetülete: az ultradextrokonzervativitás. E tekintetben semmiféle vitának nincs és nem is lehet helye.

A 'metametapoliticitas' elérése a 'Suprarealificatio Metaphysica' folyamatának a során következhet be. Erről sokat nem lehet mondani. Van a 'sapientialitas'-nak olyan foka; amikor teljes jelentőséget csak az igazi okok nyerhetnek, és azok az okok, amelyek voltaképpen magasabb szintű okozatok, kezdenek eljelentéktelenedni.

A magunk részéről a minden síkra kiterjedő transzaktivitás (aktivitás feletti aktivitás) érvényesítésének vagyunk az elkötelezett hívei. Ennek a körében mindig meg fog nyilvánulni annak a transzparenciája, hogy mikor mit kell tennünk.

*Dr. László András*

(Pannon Front 24. 1999. december 1.)